

ZELFMOORD VAN DE SCORPIOEN.

Dat scorpioenen zich zelve van kant maken met hun giftstekel, die zich aan het einde van hun na-achterlijf of zoogenaamden staart bevindt, is herhaaldelijk door ooggetuigen verzekerd, onder anderen door de heeren G. BIDDLE en M. L., in het tijdschrift *Nature*, Vol. XI, p. 29 en 47. Toch hebben sommigen aan de waarheid daarvan getwijfeld, en bepaaldelijk verklaart de heer R. F. HUTCHINSON, die te Peschawar, in Engelsch Indië, wonende, wel gelegenheid had om groote soorten van scorpioenen gade te slaan, de geheele zaak voor een sprookje. (*Nature* Vol. XX, p. 553.)

Thans echter deelt de heer ALLEN THOMSON in hetzelfde tijdschrift (16 Oct. 1879, Vol. XX, p. 577) het volgende mede, dat hij van de familie zelve die het ondervond, vernomen had. De bewuste familie hield namelijk, verscheidene jaren achtereen, haar verblijf gedurende de zomermaanden aan de baden te Lucoa, in een tamelijk vochtige woning, waar zij nog allast had van kleine zwarte scorpioenen, die in het huis drongen en zich daar onder beddekens, in laarzen en schoenen en andere kledingstukken verborgen. Inwoners der plaats leerden hun echter eene aldaar welbekende handelwijze om die dieren te vangen en hen zich zelve te laten dooden. Deze handelwijze bestond daarin dat, zoodra ergens een scorpioen werd gezien, deze overdekt werd met een omgekeerd bierglas en dan onder de opening een kaart werd geschoven, zoodat het dier gevangen zat. Dan wachtte men tot den avond en wanneer het duister was geworden, bracht men plotseling een licht, een brandende kaars b. v., dicht bij het glas waarin zich de gevangene bevond. Zoodra dit gedaan was, gaf de scorpioen onveranderlijk teekenen van vrees en begon aanhoudend langs den binnenrand van het glas rond te loopen, blijkbaar een uitweg zoekende. Nadat die toestand een of

meer minuten geduurd had, werd dan het dier op eens rustig, en, zijn staart bovenwaarts omhoog, bracht het zijn stekel boven het midden van den kop en doorboorde de bekleedselen aldaar met kracht. Slecht weinige seconden daarna was het dier bewegingloos en in werkelijkheid geheel dood, zoodat de kinderen, die tot de familie behoorden, en die, zooals begrijpelijk is, zich veel met dit scorpioenen-vangen bezig hielden, het eenige oogenblikken vroeger nog zeer gevreesde dier met volle gerustheid aanvatten en of wegwierpen of ook wel als curiositeit bewaarden.

Het schijnt derhalve niet betwijfeld te kunnen worden dat scorpioenen zich onder zekere omstandigheden opzettelijk van kant maken. Zooals men weet, zijn scorpioenen nachtdieren; altijd ontvluchten zij het licht; overdag verschuilen zij zich onder steenen, bladeren, omgevallen boomstammen enz., om slechts tegen den nacht hunne rooftochten te beginnen. Blijkbaar was in het verhaalde geval een plotselinge verlichting voor het dier een vreeselijke verschijning, die het tot wanhoop dreef. Opmerkelijk is ook de groote snelheid waarmede het gift zijn doodelijken invloed uitoefent. Met groote waarschijnlijkheid mag men aannemen dat de stekel het gift juist in de zenuwknop die in den kop is gelegen, uitstort.

Nu doen zich echter eenige vragen op. Vooreerst: maken zich ook andere soorten van scorpioenen, bepaaldelijk de veel grootere, die in de keerkringsgewesten leven, onder gelijke omstandigheden van kant? En ten tweede: zijn er nog andere omstandigheden en, zoo ja, welke, die scorpioenen tot zelfmoord drijven?

Onder onze Oost- of West-Indische lezers zullen er wellicht zijn, die door het nemen van opzettelijke proeven die vragen zouden kunnen beantwoorden.

Wij houden ons voor de mededeeling van de verkregen resultaten en al de daarlij opgemerkte bijzonderheden aanbevolen.

HARTING.